

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: J. O.

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2016, č. j. JMK 124606/2016, sp. zn. S-JMK 18820/2016/ODOS/Bo

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 5. 1. 2016, č. j. MMB/0002939/2016, sp. zn. ODSČ/MMB/0346173/2015, jímž Magistrát města Brna podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče za jednání spáchaná jím ve dnech 13. 6. 2011, 3. 7. 2012, 5. 3. 2013,

11. 4. 2013, 23. 3. 2015, a 25. 8. 2015. Až na jedno byla všechna tato jednání projednána v blokových řízeních pravomocně ukončených uložením pokut, zbývající jednání (ze dne 11. 4. 2013) bylo řešeno příkazem Městského úřadu Ivančice ze dne 24. 6. 2013, který nabyl právní moci dne 24. 7. 2013. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů správní orgány vycházely též z ověřených kopií jednotlivých pokutových bloků a příkazu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu ze dne 3. 10. 2016. V první řadě namítl, že žalovaný nevěnoval pozornost jeho poslednímu přestupku. Ten mu nebyl prokázán hlídkou Policie České republiky, a to ani poté, co se dostavil na policejní služebnu v Brně-Řečkovících. V této věci ostatně i proti policii podal žalobu. O ní však dosud nebylo rozhodnuto. Právě o této žalobě psal v odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Přesto byly použity jeho přestupky z let 2011–2015.
3. Žalobce dále namítl, že žalovaný nerozhodl v zákonné lhůtě 30–60 dnů, ale až po půl roce.
4. V podání ze dne 8. 11. 2016 žalobce nad rámec již uvedeného doplnil, že odvolání uplatnil dne 5. 1. 2016, rozhodnutí žalovaného bylo vypraveno dne 15. 8. 2016 a nabylo právní moci dne 29. 8. 2016. Toto rozhodnutí přitom žalobce obdržel až v říjnu při nahlédnutí do spisu na magistrátu.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 11. 2016 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se zabýval všemi přestupky žalobce, to však způsobem, který mu zákon povoluje. K námitce nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí se ztotožnil s tvrzením žalobce. Tato lhůta má ovšem toliko procesní charakter a nezakládá tak neplatnost rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

7. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
8. Soud považuje za nezbytné, aby v první řadě nastínil závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
9. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako

na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

10. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
11. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení policie o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jinak řečeno, správní orgán musí obstarat další podklady prokazující skutečnosti uvedené v oznámení jen tehdy, pokud řidič v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tedy uvede, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyluje od údajů uvedených v pokutovém bloku (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44).
12. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*
13. K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. K uvedenému nutno jen podotknout, že kasační soud logicky nemohl brát v úvahu § 101 nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

14. Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
15. Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na většinu argumentů uplatněných žalobcem.
16. Není zejména pravdou, že by se žalovaný, potažmo správní orgány nezabývaly jeho posledním přestupkem. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení magistrátu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 1. 9. 2015 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tyto námitky žalobce formuloval v zásadě obecným způsobem. Konkrétněji se vyjádřil toliko ke „ztrátě bodů“, kdy „údajně projel křižovatku na červenou“. Tato skutečnost však dle žalobce nebyla pravdivá, neboť policie mu nemohla prokázat opak. Magistrát postupoval tak, že si k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie (městské či státní) či správních úřadů vyžádal a posléze též ve většině případů obdržel stejnopisy příslušných pokutových bloků a příkazu. Následně magistrát zaslal žalobci *Vyrozumění o provedené opravě záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče* ze dne 10. 11. 2015, jímž mu sdělil, že vzhledem ke skartaci příslušného pokutového bloku uznal jeho námitky proti záznamu 2 bodů ohledně přestupku spáchaného dne 15. 11. 2007 a tento záznam smazal. Současně však uvedl, že bodové hodnocení žalobce i přes provedenou opravu nadále dosahuje hranice 12 bodů. Žalobce posléze dne 1. 12. 2015 nahlížel do správního spisu, k věci se však již nevyjádřil. Magistrát na to rozhodnutím ze dne 5. 1. 2016 zamítl námitky žalobce a potvrdil konkrétně označené záznamy bodů provedené na základě oznámení policie a správních úřadů. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 28. 1. 2016 podal odvolání, které však žalovaný zamítl nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 8. 2016.
17. K uvedenému shrnutí nutno uvést, že shromážděné podklady magistrát vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Posléze uplatněným odvolacím námitkám pak odpovídá odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že všechny zkoumané bloky a příkaz obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti včetně řádně vyplněných popisů jednání. Vzhledem ke shora uvedené judikatuře se přitom žalovaný logicky nezabýval odvolacími důvody, jimiž žalobce zpochybňoval skutková zjištění policie, resp. správních úřadů, neboť mu to povaha věci neumožňovala. Na žalobce tento způsob vypořádání odvolacích námitek sice mohl působit dojmem oslyšení jím uplatněné argumentace, v daném případě však žalovaný postupoval v souladu se zákonem.
18. Z výše uvedeného je současně zřejmé, že se oba správní orgány zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností).
19. Soud dále ověřil, že všechna žalobcem namítaná oznámení policie o uložení pokuty odpovídají předloženým pokutovým blokům, resp. příkazu. Tato rozhodnutí vydaná (s jednou výjimkou) v blokových řízeních pak obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Všechny

bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich přesně identifikována, spáchaná přestupková jednání jsou popsána stručným, avšak zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na související ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem.

20. V nyní podané žalobě žalobce poukázal zejména na svůj „poslední přestupek“, jenž mu neměl být prokázán, a ohledně něhož též podal žalobu proti Policii České republiky. Zde je nutno v první řadě uvést, že chronologicky posledním přestupkem žalobce bylo jeho jednání dne 25. 8. 2015 [žalobce byl policií sankcionován za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil porušením § 6 odst. 1 téhož zákona tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem; pokutový blok č. **C 0317340**, série FC/2013, oznámení policie ze dne 26. 8. 2015, č. j. KRPM-107068/PŘ-2015-141213]. Z jeho úkonů (z odvolání, nyní podané žaloby, jakož i žaloby podané proti pokutovému bloku) je však zřejmé, že za sporný považoval žalobce jiný přestupek, totiž jeho jednání dne 23. 3. 2015.
21. Z výše uvedeného je zřejmé, že i v tomto případě si magistrát po vznesení námitek žalobce vyžádal kopii příslušného pokutového bloku. Dle tohoto bloku č. **C 0129614**, série FC/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 23. 3. 2015, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c 1 f 5 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „23. 3. 2015, 9¹⁵ hod., ul. Heršpická, Brno, § 70/2 a, z. č. 361/2000 Sb. – řidič projel křižovatkou Heršpická x Jihlavská na červený signál „Stůj“, RZ X“. Blok je podepsán žalobcem. Obsahu tohoto bloku plně odpovídá i oznámení policie ze dne 23. 3. 2015, č. j. KRPB-72826/PŘ-2015-060264.
22. V tomto případě byl žalobce postižen za nezastavení vozidla na signál, který mu přikazuje vozidlo zastavit. Skutek žalobce je v bloku popsán dostatečně konkrétně. Popis skutku obsahuje všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku – je uvedeno místo, kde se tak stalo, i způsob, jímž ke spáchání přestupku došlo. Explicitně jsou též uvedena příslušná zákonná ustanovení. Co je ve věci podstatné, blok obsahuje i podpis žalobce, přičemž tento nyní ani netvrdí, že by daný podpis nebyl jeho. Tak žalobce ostatně netvrdil ani v žalobě, kterou ohledně předmětného bloku podal u zdejšího soudu dne 5. 5. 2016. Nutno dodat, že tuto žalobu krajský soud odmítl usnesením ze dne 9. 11. 2016, č. j. 22 A 66/2016-14. Kasační stížnost proti tomuto usnesení nebyla podána.
23. Celkově lze tedy zopakovat, že takový popis skutku je v blokovém řízení zcela postačující. Je sice stručný, ale výstižně a jednoznačně popisuje okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovené skutkové podstaty. Tento pokutový blok nebyl zákonem předvídanou cestou zrušen, ani změněn, a lze jej tudíž považovat za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
24. Možno tedy uzavřít, že správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy námitkového řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.
25. Soud pak nemůže přiznat relevanci ani tvrzení žalobce ohledně nečinnosti žalovaného při vyřizování žalobcova odvolání. Lhůta pro vydání rozhodnutí odvolacího orgánu podle § 71 ve spojení s § 88 a § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je lhůtou pořádkovou a zákon s jejím nedodržením nespojuje žádný procesní následek. Nehledě na to, prostředkem k ochraně proti průtahům ve správním řízení je postup dle § 80 správního

řádu, popř. nečinnostní žaloba dle § 79 a násl. s. ř. s., nikoliv návrh na zrušení rozhodnutí vzešlého z údajně nepřiměřeně dlouhého řízení.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu